

faae gennemført. Skjøndt jeg ikke har en saadan personlig Sagkundskab til dette som mange eller vel de fleste Medlemmer her i Salen, særlig de Medlemmer, som have taget Ordet i denne Sag, forekommer det mig altsaa, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at vige tilbage fra, hvad der er foreslaaet af Regjeringen og tiltraadt af det ærede Udvalg. — Hvad det angaar, som et æret Medlem (Suel) bemærkede om det Ulykkestgjørende ved Spaantag og det Unselige i at sætte dem noget mere ned endnu, end sket er, skal jeg kun bemærke, at det er selvfølgelig Noget, jeg ikke vil kunne have Noget imod. Naar man i Lovforslaget ikke har troet at kunne gaa saa vidt, saa er det jo nærmest af Hensyn til den hidtil fulgte Sædvane, de hidtil fulgte Anstuelser. Skulde virkelig den Anstuelse vinde Overhaand, skulde det virkelig blive mere almindelig erkjendt, at Spaantag er mindre tilfredsstillende, vil jeg heller ikke have Noget imod, at man forsøger paa ad Lovgivningens Vej mere og mere at komme bort derfra.

Hvad dernæst angaar Vædringsforslaget under Nr. 18 — for at blive ved de af Mindretallet stillede Vædringsforslag — skal jeg blot bemærke, at den ærede Forslagsstiller har misforstaaet nogle Ytringer, jeg forleden fremkom med under en anden Sag, naar han havde forstaaet mig, som om jeg havde sagt, at man gjerne kunde give strengere Lovbestemmelser paa forskjellige Omraader som ikke skulle overholdes, altsaa Lovbestemmelser, der kun vare ment som tomme Trusler. Noget Saadant har jeg ikke sagt og heller ikke ment, men jeg har kun sagt, at den Omstændighed, at det ikke er muligt fuldt ud at overholde en Lovbestemmelse, den Omstændighed, at man, naar man giver en Lovbestemmelse, kan sige sig selv, at den ofte vilde blive overtraadt, er ikke nogen tilstrækkelig Grund til ikke at give den. Det er nemlig Noget, man aldrig kan overse, at enhver Lovbestemmelse bliver overtraadt; i det Mindste har jeg ikke set nogen Lovbestemmelse, der aldrig bliver overtraadt, og naturligvis er der visse Lovbestemmelser, som man kan sige sig selv vilde blive hyppig overtraadte, men derfor kan man ikke lade være at give dem. Noget Saadant ansøgte jeg med Hensyn til Hundes afgiftsloven. Det var ikke min Mening, at man ikke skulde overholde den Bestemmelse, at Hunde ikke maa fare gøende efter Befarende, men det var min Mening, at man burde give Bestemmelsen, uagtet man var sig vel bevidst, at der vilde indtræde mange Tilfælde, hvor Overtrædelse vilde finde Sted uden at blive forfulgt. Den Bemærk-

ning, det ærede Medlem fremkom med, synes jeg iøvrigt lige saavel rammer hans eget Forslag, thi vel er det maasse saa, at det er vanskeligt at paase, at der kun bruges saadanne Vgter, som Justitsministeriet vil erkjende for farefri — det maa vel være det ærede Medlems Ræsonnement, at det er saa godt som umuligt praktisk at overholde en Bestemmelse i denne Retning, og at det derfor er urigtigt at foreskrive noget Saadant — men det vil være lige saa vanskeligt at overholde den Bestemmelse, at Brandshyret skal forvise sig om, at Vgter, der bruges i de forskjellige Lader og Stalde, ere i forsvarlig Stand, og navnlig ved Straffebestemmelser at haandhæve, at disse Lampebeholdere altid ere af Metal og anbragte saaledes, at de ikke kunne vælte i Vgten. Ogsaa en saadan Kontrol med hvad Slags Apparater Folk bruge i det daglige Liv, som dette Vædringsforslag forudsætter, vil naturligvis være meget vanskelig. Selv om der vises Brandshyret en eller anden Vgter, og det finder, at den kan være god nok, er det jo muligt, at Bedkommende næste Dag giver sig til at bruge en ganske anden Vgter, og den i Forslaget indeholdte Bestemmelse kan man derfor vist vanskelig overholde. Jeg tror ikke, at Vædringsforslaget under Nr. 18 er tilstrækkelig fyldestgjørende, først fordi det ingenlunde garanterer imod Sprængning. Det gjør det ganske vist ikke ved, at Beholderne skulle være af Metal, men Hovedsagen er, at det ikke garanterer imod, at Apparatet væltes, saaledes, at den brændende Petroleum flyder ud af det. Jeg kan nemlig ikke forstaa Vædringsforslaget anderledes, end at det Gæste, der skal paases, er, at selve Lampebeholderen ikke kan vælte i Vgten, altsaa staa fast; men naar hele Vgten vælter, saa vælter Beholderen med, og altsaa er derved Muligheden for, at den brændende Petroleum flyder ud og antænder Hø og Halm, givet. Jeg er derfor tilbøielig til at tro, at det er rigtigt at blive staaende ved et absolut Forbud mod Brugen af Petroleum i Lader og Stalde, saaledes som Lovforslaget gjør, eller ved Udvalgets Forslag, som jeg for mit Bedkommende ikke skal have Noget imod at slutte mig til, fordi jeg ligesom Udvalget er i den senere Tid blevet oplyst om Noget, jeg ikke vidste før, nemlig at man har opfundet Lamper, som maa anses for temmelig betryggende og som ikke blive saa dyre, at de blive uoverkommelige for Folk i Almindelighed, Lamper, som ere indrettede paa den Maade, at de slukkes af sig selv, naar de vælter. Naar en saadan Lampe er opfundet og er at faae